

da man opdagede hende paa Gulvet sammen med Karsten From. Ligesom i sin første Ungdom glemte hun alt for den Arm, der laa saa fortroligt om hendes Liv, for den Haand, hun følte saa ængstende nær ved sit Bryst.

»Har De set, at Hugo Martens er her?« spurgte Karsten From.

»Nej.«

»De veed nok, han er lige kommen hjem fra sine udenlandske Triumfer. Han har spillet baade for Kejser og Konger. Det fortæller han i det mindste.«

»Naa!«

»Jeg talte med ham for lidt siden inde i Restaurationen. Han er med al sin Skvadroneren et meget elskværdigt Menneske. Jeg venter forresten ham og hans Frue til en lille Eftermiddagste hos mig paa Tirsdag.«

»Naa!«

»Der er nemlig Tale om, at jeg skal male hans Portræt. Dersom nu ikke det sørgelige var hændt Deres Fætter, Jægermesteren — jeg savner ham virkelig daglig, forsikrer jeg — saa vilde jeg have inviteret ham med. For saa kunde jeg maaske have gjort mig et lillebitte Dværggehaab om at se ogsaa Dem ved den celebre Lejlighed. Jeg tror, det vilde interessere Dem at være sammen med Hugo Martens. Han lovede mig at spille sin nye Sonate, der skal